

Молец, Роби - Как

текста е наличен благодарение на Tekstove.bg

Ти ме научи как да прегръщам, ръцете ми са дървени.
Как да не бързам – очите са задъхани.
Как да се върна,
ти ме научи как да се върна.

Как да те чувам по-добре?
Аз съм глупак, не ми е ясно накъде
и питам пак, защо и пътя си отнех
и само ти ли ще ме разбереш?
Ооо...

Няма никъде да ида, щото тебе съм избрал
и дори като ме няма – пак съм с теб, но не с тяло.
Бях ли цял, чисто нов, да
има ли как пак да дойда?

Щото, да, да, бягах – всичко ми е по навик.
Пак ме няма, ти, ти не ме забрави.
Да, да, бягах – само припомни как
при тебе да се върна.

[Припев: x2]
Ти ме научи как да прегръщам, ръцете ми са дървени.
Как да не бързам – очите са задъхани.
Как да се върна?
Ти ме научи как да се върна.

Колкото пъти да пробвам, пак е спънка – не, не, не.
Колкото да се катеря – ти ще бъдеш ли до мен?
Щом съм до теб – значи мога и напред.
Не се чуди – тия сълзи са, щото в мен топи се леда.

Всичко, което мога да виждам, пак е през теб, да.
И всичко, което мога да стигна – само недей да...
Отнемаш от мен твоят присъствие.
Бъди до мен, бъди до мен, да.

Да, да, бягах – всичко ми е по навик.
Пак ме няма, ти, ти не ме забрави.
Да, да, бягах – само припомни как
при тебе да се върна.

[Припев: x2]

Ти ме научи как да прегръщам, ръцете ми са дървени.

Как да не бързам – очите са задъхани.

Как да се върна?

Ти ме научи как да се върна.

[x4:]

Ден и нощ, да, нощ и ден

аз търся твоето лице.